

[Udenrigsministeren]

Som sagt er der mange detaljer at tage fat på under udvalgsarbejdet. Jeg takker for den positive modtagelse og tilsiger regeringens samarbejdsvilje til på alle de vidt forskellige felter, hvor der vil være behov for uddybning, at foretage den under udvalgsbehandlingen.

Ole Espersen (S):

Jeg sporede bestemt i udenrigsministerens indlæg et ønske om at deltage i et grundigt udvalgsarbejde på alle disse mange felter, der er tale om. Men netop det, at der er tale om mange vidt forskellige felter, får mig til at undres lidt over, at man ikke har hørt alle ministerier. Det er lidt specielt, at man udtager 5-6 ministerier, men ikke medtager Kulturministeriet – der er meget om kultur heri – ikke medtager Kirkeministeriet – der er meget om religion – ikke medtager Miljøministeriet – der er meget om miljø. Når udenrigsministeren med rette siger, at dette her vedrører mange forskellige ministeriers ressourcer, hvorfor hører man dem så ikke, men begrænser det til meget selektive høringer af nogle få ministerier? Det overraskede mig lidt, og når nu ministeren selv siger, at konventionen berører mange områder, synes jeg, det er naturligt at påpege det.

Når det gælder spørgsmålet om fængslingerne, er der tale om en manglende forståelse mellem os. Ministeren har fuldstændig ret i, at hvis vi tager et generelt forbehold over for den pågældende artikel, kan vi ikke kritisere andre landes manglende overholdelse. Jamen det kan vi da heller ikke gøre, hvis vi ikke selv overholder den; vi kan jo ikke kritisere et andet land for at fængsle børn og voksne sammen, hvis vi selv gør det.

Derfor mener jeg, det er en misforståelse, når det siges, at vi nu engang i dette land er kommet til det resultat, at børn har meget godt af at være fængslet sammen med voksne, og så gør det, for det er vores erfaring. Det kan da være rigtigt nok, men så bliver konklusionen, som jeg sagde i mit første indlæg, jo den, at hvis et land mener, at noget andet end det, der står i konventionen, er bedre i overensstemmelse med barnets tarv, skulle landet have ret til at gøre det, og det er jo altså ikke meningen med det. Der lægges nogle begrænsninger, og så må man vælge. Det, jeg synes vi skal gøre, er, så vidt muligt at undgå at fængsle børn og voksne sammen. Er der en konkret anledning til at gøre det, fordi det er

bedre, giver konventionen mulighed for det. Vi kunne også lave et program eller sådan noget for, hvordan man gør med unge, hvis de skal være sammen med voksne, hvilke grænser der er for, hvad de så kan deltage i osv. Og så kunne vi, hvis vi ville være helt præcise, eventuelt meddele FN, at vi accepterer den bestemmelse, men vi har vurderet, at i de og de specifikke situationer tilsiger barnets tarv, at det godt kan være sammen med voksne eller bestemte kategorier af voksne. Så er der ingen, der kan kritisere os, og så har vi, synes jeg, i meget vidt omfang og på en fornuftig måde opfyldt dette krav.

Endelig mangler vi stadig lidt om oplysning om konventionen; det er jo en klar forpligtelse i konventionen, at der skal ske oplysning, og det kan være via UNICEF, det kan være via Dansk Ungdoms Fællesråd, og det kan være via forskellige andre organisationer, men oplysning har vi forpligtet os til at sørge for, når konventionen er ratificeret.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nu nævnte jeg eksempler på ministerier, der har været hørt. Det siger sig selv, at skulle der være oplysninger fra andre ministerier, som udvalget måtte ønske at få fremskaffet under udvalgsbehandlingen, så vil det ske.

Det glæder mig, at hr. Ole Espersen og jeg nu i hvert fald kun er halvt så uenige i spørgsmålet om artikel 37, som vi var før. For jeg forstår, at nu er vi enige om, at det vil være forkert at tage et generelt forbehold, for på den måde vil vi for alvor forskertse muligheden for at kritisere andre lande for at foretage blandede fængslinger.

Men jeg er til gengæld ikke enig med hr. Ole Espersen, når han siger, at vi heller ikke vil kunne kritisere andre, hvis vi selv gør det, for det afhænger da i høj grad af, hvordan vi gør det. Hvis vi gør det på den specielle måde, som man nu har valgt at gøre det på her i landet, og som bygger på grundige, seriøse overvejelser bl.a. om, hvordan man bedst kan resocialisere børn, og gør det på en måde, som selvfølgelig ikke indebærer, at man f.eks. sætter børn sammen med hærdede voldsforbrydere, som man formentlig gør det andre steder i verden, hvor der er tale om bunkefængslinger, har vi da stadig en mulighed for at kritisere dem, der vælger at foretage fængslinger af børn sammen med voksne på en anden måde end den, det foregår på her i landet.